

Мартин Ралчевски

СМИСЪЛЪТ В ЖИВОТА

РОМАН

егелвайс

София, 2019

ПОСВЕЩЕНИЕ

*На тебе, който ще възродиш планината и ще върнеш
вярата на народа!*

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор / 7

Пролог / 9

Някъде в Западните Родопи / 11

26 години по-рано / 13

Наша дни / 285

Епилог / 293

Послеслов / 295

Романът се издава с благословението на
отец Иринеї (Джуров)

Някои от историите в романа пресъздават реални събития.
Истинските имена на героите са променени.

ПРЕДГОВОР

Първата мисъл, която се утвърди в мен, след като прочетох книгата, бе, че по нея задължително трябва да се направи филм! И това ще се случи! Но не само, защото е жива и смислена и е изградена върху реални събития. А заради едно обикновено, човешко, но най-истинско нещо, което се нарича вяра и родова памет и което заслужава да живее!

Ще призная, че известно време се чудех каква всъщност е тази книга – красив трагичен роман или задълбочено богословско съчинение. Мисля, че няма да сбъркам, ако кажа, че е и двете. Колебаех се също кой би бил по-правилният предлог в заглавието – „в“ или „на“? Защото от тази малка смяна е възможно да се промени концепцията на цялото. Според мен, ако Ралчевски бе избрал да използва „на“, щеше да избяга от главната цел. „Смисълът на живота“ звучи философски, но и експонирано, защото сме се наслушали на подобни капитални фрази. А където има „в“, ни се подсказва, че трябва да се влезе в нещото, да го осмислиш, анализираш и чак тогава да започнеш да го живееш.

Сигурен съм, че този стойностен роман ще запали в по-вечето от вас трепет към Бога и ще ви утеша по начин, който е награционален! Защото вярата и любовта на главните персонажи, Николай и отец Павел, към Христос и България въздействат трайно и дълбоко.

Затова уверено ще кажа, че ти, скъпи читателю, ще намериш тук скритото ключе към безценната ти душа, в която е възможно да откриеш освен изпепеляваща любов,

за която не си подозирал, така и отговора на най-значимия
въпрос – смисъла в живота!

Атанас Филков

ПРОЛОГ

Момчето се приближи до стария монах.

— Защо хората не са щастливи? — попита плахо то.

— А ти как мислиш?

— Предполагам, че е... защото светът е загадка и те не могат да намерят отговор на въпросите си.

— Не е заради това! — отговори монахът.

— А защо тогава?

— Защото не знаят въпросите, на които трябва да търсят отговорите!

НЯКЪДЕ В ЗАПАДНИТЕ РОДОПИ

Където има вяра, винаги има щастие!

А. С. Пушкин

— А вие за какво сте тук? — обърна се възрастната жена към бащата и момчето, които чакаха редом с нея и с другите хора под паянтовия планински навес.

Очите на бащата се напълниха със сълзи.

— Не е от хубаво — опита се да отклони въпроса той.

Жената обаче простосърдечно продължи да настоява.

— Беше осем годишен... — след известно колебание заговори с болка бащата, оправяйки одеялото, с което бяха покрити краката на момчето — ... и много обичаше да играе футбол. Във всяко свободно време бе навън с децата от квартала и... риташе. Един ден се прибра задъхан, изцапан, гладен и... — Той направи пауза и изгледа момчето с умиление. — Оплака се, че го боли коляното. Дясното коляно. Болката му бе толкова силна, че не можеше да си сгъва крака. Помислихме, че е травма. Заведохме го в близката болница. Там го прегледаха и му направиха рентгенова снимка. Нямаше нищо тревожно. Изписаха му обезболяващи лекарства и така... докато две седмици след това не го заболя и другото коляно.

— Беше по-късно, татко — прекъсна го момчето. — Мисля, че лявото ми коляно се погу след около месец.

— Прав си, моето момче — поправи се бащата, а по бузата му се стече сълза, която обърса с длан. — И... лошото започна. Заведохме го отново на лекар. Този път го презледах по-сериозно. Взеха му кръв, направиха му още рентгенови снимки и... Извинявайте, но не ми се говори повече.

— Съжалявам! Мога ли с нещо да помогна? — натъжи се жената.

— Да помогнете?! — поклати тъжно глава бащата. — Виждате го как изглежда. Младо момче е, а е в... инвалидна количка. Кои баща и изобщо кои родители може да понесе това?! Погледнете! Краката му са... кожа и кости! Какво ли не опитахме, къде ли не бяхме, с кого ли не се срещаме. Всички лекари, професори и всякаквите там специалисти казваха, че нищо не може да се направи. И ние се предадохме. Явно това е... съдбата му. Но предполагам, досещате се, че... въпреки че според лекарите всичко е загубено, в нас все още тлее някаква надежда. Някой ти казал нещо, втори те посъветвал друго, трети те насочил нанякъде. И ние се хващаме като удавници за сламка.

Жената се натъжи още повече. Приблужи се до момчето и сложи ръка на рамото му.

— На колко си години? — попита тя с треперещ глас.

— На 17 — отвърна то.

— Значи си в това положение от... девет години?

Момчето кимна, а бащата въздъхна с такава болка, че всички се обърнаха.